

Barcelona, 20 de maig de 2010

ANY III. núm.

80

Jornada de la Vida Contemplativa – 30 de maig de 2010

30 anys de vida intercongregacional

URC • La Unió de Religiosos de Catalunya va néixer fa trenta anys, amb l'arribada de la democràcia i en un context de postConcili
RELACIÓ • Va néixer perquè les diferents congregacions es relacionessin

Mireia Rourera – Avui, 16 de maig de 2010

El 29 d'abril la Unió de Religiosos de Catalunya, URC, va celebrar el seu trentè aniversari. Aquesta entitat va unir per primera vegada les diferents congregacions de religiosos i de religioses de Catalunya. Va néixer després de la mort de Franco, a l'inici de la democràcia, en l'inequívoc context històric del període del postConcili.

AVUI+

La presidenta de l'URC, Maria Cristina Martínez, diu a la revista *Horeb* que l'entitat sorgeix “del desig d'unitat, de compartir la gran riquesa que són els molts diferents carismes que fan de la vida religiosa un magnífic mosaic que vol representar el rostre de Jesús avui”. És, especifica, “el rostre oficial de tota la vida religiosa catalana”.

“Els religiosos i religioses catalans vam viure el Concili Vaticà II amb molta força, ens hi vam implicar molt i hi vam ser molt fidels. Amb l'arribada de la democràcia, aquella alenada d'aire fresc va ser possible. Ens vam obrir al món i entre nosaltres”, explica Lluís Serra, secretari general de l'entitat. Explica Serra que a l'Estat existia la CONFER, la Confederació Espanyola de Religiosos, que és com la unió de religiosos que hi ha a tots els països. L'URC, en canvi, va néixer des del tarannà i l'especificitat catalana i amb la vocació, sorgida del Concili Vaticà II, “de recuperar les llengües pròpies en la transmissió de la fe”. Amb els anys altres comunitats crearien, a imatge de l'URC, les seves pròpies entitats intercongregacionals.

La Unió de Religiosos de Catalunya va néixer per cercar el coneixement i la col·laboració entre els diversos instituts religiosos, per donar a conèixer la vida religiosa i la seva actualitat permanent en l'Església, promoure activitats en bé dels religiosos i religioses de Catalunya i fomentar el diàleg i la cooperació amb les persones i els organismes de les diòcesis. Periòdicament es realitzen reunions de superiors i superiores majors i es mantenen relacions de col·laboració amb la CONFER.

Altres objectius de l'URC són el d'assegurar la participació dels instituts religiosos en les organitzacions religioses i apostòliques establertes a Catalunya i participar en la programació de la pastoral en unió amb la Conferència Episcopal Tarraconense.

500 anys de la fundació de l'Orde de la Visitació

El 6 de juny del 1610 Sant Francesc de Sales amb Joana Francesca Fremiot de Chantal, a la ciutat d'Annecy, van fundar l'Orde de la Visitació de Santa Maria, en la petita casa de la Galeria, casa que posseeixen ara les Germanes de Sant Vicent de Paül. El desig de sant Francesc de Sales en fundar la seva petita congregació (com Ell l'anomenava) era per cuidar els malalts. Però, com que en aquest temps aquesta idea va ser una cosa molt nova i la gent no entenia que les donzelles sortissin al carrer per fer obres caritatives, Monsenyor Marquemont, bisbe de Lió, va dir a sant Francesc de Sales que havien

de ser de clausura. Sant Francesc de Sales, com era tot dolçor i condescendència, li va contestar: “Monsenyor, faig el que no volia fer, però, si la vostra Reverència ho vol així, ho faré” i es va imposar la clausura en les Filles de la Visitació. Mns. Marquemont també va expressar el seu dubte a sant Francesc de Sales: ¿I per què fundar un altre orde si n'hi ha tants? Sant Francesc de Sales li va contestar: “Els altres ordes els deixo perquè serveixin a la seva Divina Majestat amb les seves grans virtuts; jo fundo la meua petita Congregació per a donar a Déu ànimes d'oració tan interiors que serveixin a Déu en Esperit de profunda, sincera i franca humilitat”. L'Esperit de la Visitació es basa en la humilitat i senzillesa de vida. El Sant Fundador volia que les seves filles fossin totalment despreses de tot el d'aquest món, amb els peus ben calçats, però amb el cor després de coses que no fossin l'Amor de Déu. Sant Francesc de Sales no va posar límits a l'entrada de persones amb bona vocació, fins i tot

vídues que estiguessin lliures de deures familiars i escassa salut, amb la condició que poguessin dur una vida de comunitat i observança. L'escassa salut, segons Ell, no impedeix la vida d'oració i total intimitat amb el Senyor. "Els grans Ordes ja establerts en l'Església tenen el deure d'honrar nostre Senyor amb exercicis excel·lents i brillants virtuts. Jo vull que les meves filles no tinguin altra pretensió que la de glorificar-lo per la seva petitesa, que aquest Institut de la Visitació sigui un pobre colomer d'innocents colomes la cura i ocupació de les quals és meditar la llei del Senyor, sense fer-se veure ni sentir en el món, que visquin cultes en la intimitat amb el Senyor.

Actualment, l'Orde de la Visitació compta amb 94 monestirs a Europa, 52 a Amèrica, 7 a Àfrica i 3 a Orient, és a dir, 156 monestirs en total. Les germanes són aproximadament 2.500.

Les Germanes del **MONESTIR DE LA VISITACIÓ DE SANTA MARIA** tenen el goig d'invitar-los a unir-se a nosaltres
EN LA SANTA MISSA D'ACCIÓ DE GRÀCIES PEL

IV Centenari de Fundació del nostre Sant Orde

La cerimònia serà presidida per l'**Excm. i Rvdm. Sr. Cardenal**

Mons. Lluís Martínez Sistach

Arquebisbe de Barcelona

El dissabte 5 de juny del 2010 a les 11 del matí

Annecy 1610

Barcelona 2010

Monestir de la Visitació de Santa Maria

Passeig de la Vall d'Hebron, 256 Telèfon 93 428 16 20

L3 Mundet · Bus 19, 27, 73, 76 i 60

Preguem als sacerdots assistents tinguin la bondat de portar alba i estola

S'espera resposta

Moltes gràcies

D. S. B.

Presència a la Llar Mare Esperança - Lleida

Congregació de Missioneres Esclaves de l'Immaculat Cor De Maria

"Tindran cura dels menors i els tractaran amb la major estima, procurant que no els manqui res del necessari, i que la Casa sigui per a ells una llar agradable".

Mare Esperança

EL CENTRE: ORIGEN, UBICACIÓ I DADES GENERALS

La finalitat que pretenia la Congregació amb la creació d'aquest centre era continuar la missió iniciada per la Mare Esperança González Puig, la seva fundadora, l'any 1862, la protecció de noies, joves i dones procedents d'ambients marginals. El primer centre va estar a la Casa Mare de la Congregació, a la plaça de Catalunya, després es van traslladar a Rufeia i, més tard, al Seminari Vell de Lleida, edifici que va ser destruït el 1936.

L'actual LLAR MARE ESPERANÇA es va començar a construir l'any 1960 i l'any 1965 va entrar en funcionament amb una comunitat de les MISSIONERES ESCLAVES DE L'IMMACULAT COR DE MARIA.

Actualment, la Llar Mare Esperança es troba ubicada a la carretera d'Osca, km 4 de la ciutat de Lleida, envoltada de zones verdes, jardins, parc infantil, patis de joc, piscina i pista d'esports.

Titularitat

L'Entitat Titular és la CONGREGACIÓ DE MISSIONERES ESCLAVES DE L'IMMACULAT COR DE MARIA, amb seu a Madrid (c/ La Liebre, 3), a qui correspon promoure l'acció

educativa global del centre i exercir-ne la responsabilitat última davant la societat, els poders públics i el conjunt de la comunitat educativa.

El Centre Residencial d'Acció Educativa, LLAR MARE ESPERANÇA, col·laborador amb la Direcció General d'Atenció a la Infància i Adolescència, té conveniades 25 places i es divideix en dos grups que atenen infants i adolescents. El seu lloc d'ubicació i la seva estructura afavoreixen la convivència, la familiaritat i el desenvolupament dels menors.

Estil del centre i tasca educativa

La Llar es defineix confessionalment catòlica i això li imprimeix un caràcter propi que ens porta a educar el menor com un ésser lliure i responsable, capaç de conviure amb els altres, com una persona digna de respecte i comprensió, d'ajut i tractament educatiu, com a subjecte de drets i deures que mai podem manipular ni violentar.

El nostre objectiu és l'educació dels menors com a recurs alternatiu de la família, atenent les seves necessitats materials, físiques, afectives, psíquiques i socials per aconseguir el seu desenvolupament harmònic, encaminat a l'autonomia personal.

La nostra tasca educativa, portada a terme per un equip educatiu, es fonamenta en les variables següents:

- El concepte ètic cristià de l'existència de l'home.
- La declaració dels Drets de l'Infant.
- Els principis inalienables de la individualitat, llibertat i solidaritat.

Fomentem un tracte individualitzat que tendeix al desenvolupament de les actituds dels nostres menors perquè arribin a ser membres útils a la societat. El centre duu a terme la seva tasca educativa les 24 hores del dia i els 365 dies de l'any.

Tenint en compte que el centre ha de ser per als menors un recurs temporal limitat, treballem perquè, en sortir del centre, puguin integrar-se en el seu ambient familiar o en el medi que es cregui més adequat.

Característiques generals de la població atesa

Al nostre centre s'acullen menors en situació legal de tutela que procedeixen de situacions familiars desestructurades amb problemes diversos.

Aquestes situacions familiars tenen una repercussió en els menors, com ara maltractaments físics, abusos sexuals, desemparament, problemes emocionals, bloquejos d'aprenentatge i falta d'estímuls, de nutrició i/o d'higiene. Aquestes irregularitats poden afectar els diferents aspectes de la seva personalitat.

Nivells educatius que atén

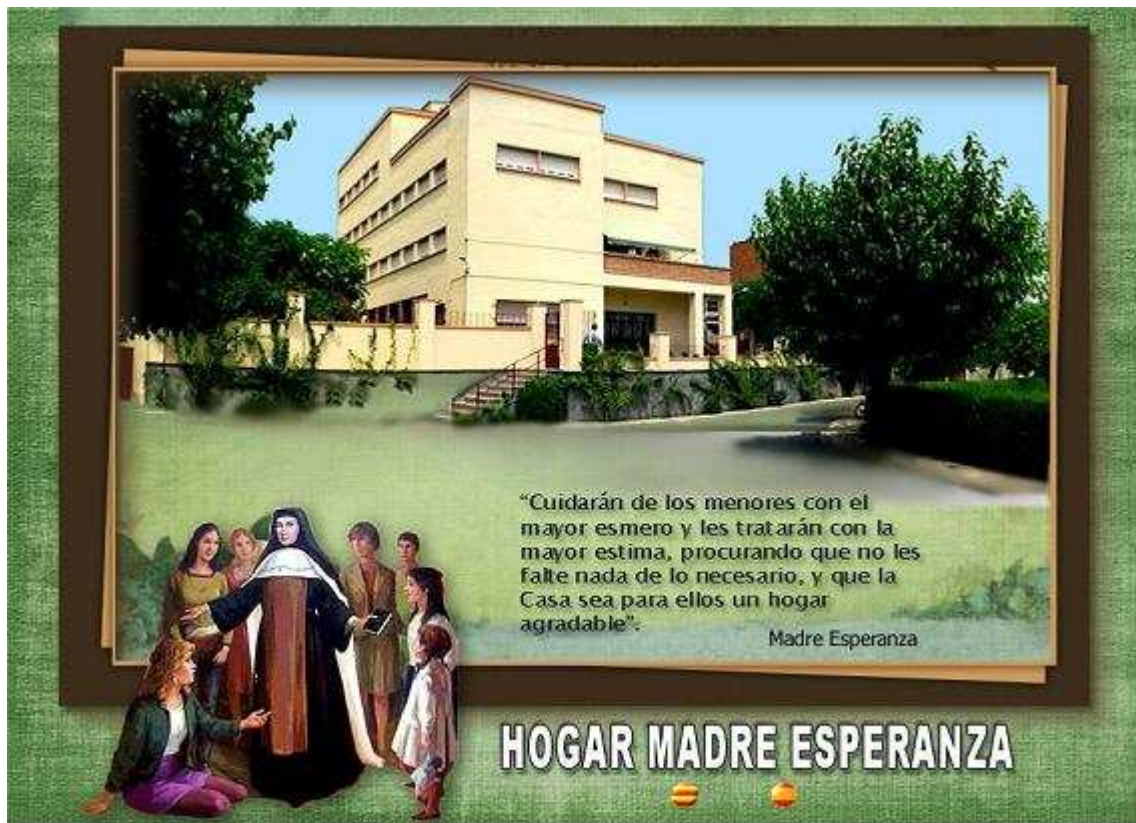
El centre acull menors de 3 a 18 anys, organitzats en dos grups educatius verticals seguint criteris d'edat i característiques personals.

El primer grup, amb 18 places, està format per menors de 3 a 14 anys i és mixt.

El segon grup, amb 7 places, és només femení i està format per joves les edats de les quals oscil·len entre els 15 i 18 anys.

Característiques singulars del centre

La Llar Mare Esperança consta de dos edificis amb un total de 1.800 m² construïts.

El primer edifici té quatre plantes i el segon pavelló es comunica amb el primer mitjançant un ampli passadís. Aquest pavelló consta de tres plantes més el soterrani.

El centre compta amb una estructura adequada per a l'atenció dels menors: parc infantil, pista d'esports, piscina i diversos patis de joc. Està dotat de mitjans adequats per a una tasca educativa eficaç.

També compta amb les mesures de seguretat necessàries segons les lleis vigents, com sortides i escala d'emergència, detectors de fum, extintors...

La vida quotidiana del CRAE i l'aprofitament dels recursos disponibles

La vida quotidiana s'organitza en funció de l'activitat dels menors que viuen al centre. Estudien als diferents col·legis, instituts o acadèmies de Lleida. Al grup de les grans pot haver-hi alguna adolescent que treballi.

Els menors s'impliquen, segons la seva edat, en tasques de neteja i ordre al centre, amb la finalitat d'adquirir hàbits. Tenen hores de temps lliure durant les quals gaudeixen de l'entorn i dels recursos de què disposa el centre.

També disposen d'un temps lliure propi i personal que poden utilitzar tant per a tutories com per a activitats que poden escollir lliurement, sempre sota la supervisió dels educadors.

Irene Alonso
Missioneres Esclaves de l'Immaculat Cor de Maria

Els religiosos podran tenir targeta sanitària pública

El Parlament està a punt d'aprovar un projecte de llei per corregir una discriminació Fins ara quedaven exclosos de la sanitat pública

Mireia Rourera – Avui, 16 de maig de 2010

El Parlament de Catalunya està a punt d'aprovar un projecte de llei que permetrà que els membres dels ordes religiosos del país tinguin accés a l'assistència sanitària de cobertura pública a càrrec del Servei Català de la Salut, ja que fins ara en quedaven exclosos. Encara

que sembli impossible, els membres de congregacions religioses són un col·lectiu que encara avui dia no poden demanar la targeta sanitària.

Als anys 80, quan es van incloure els membres d'ordes religiosos i els capellans a la Seguretat Social, es va acordar que els membres de les congregacions podrien tenir accés a les pensions, però quedaven exclosos del sistema de salut i, per tant, de l'accés a la sanitat pública i als medicaments subvencionats. Ara mateix els membres d'ordes religiosos que treballen en serveis de la pròpia institució religiosa i que fan tasques voluntàries poden cotitzar per tenir una pensió, però l'accés a la sanitat només el tenen cobert si cada orde contracta una mútua sanitària privada. En tot cas, no tenen dret als medicaments amb descompte.

“És una bona notícia, perquè reconeixerà uns drets i repararà una situació anòmla”, ha explicat a l'AVUI Lluís Serra, secretari general de la Unió de Religiosos de Catalunya. El 22 d'abril Serra va ser qui, en representació del col·lectiu de religiosos i religioses dels Instituts de Vida Consagrada i de les Societats de Vida Apostòlica, es va adreçar als diputats catalans (que donen suport al projecte de llei i hi votaran a favor unànimement) quan va entrar al Parlament el projecte de llei que universalitzarà l'assistència sanitària de cobertura pública en l'àmbit de tot el país.

Discriminats

Malgrat que el col·lectiu només suposa un 0,7% de la població, “la mesura és absolutament necessària si es vol evitar qualsevol tipus d'exclusió, totalment injustificada en aquest cas”, va dir. Serra va recordar la discriminació que ha patit el seu col·lectiu i va recordar que “l'allau d'immigrants arribats a Catalunya, afortunadament atesos de la millor manera possible, ha posat més en evidència aquesta disfunció”. En el seu discurs va recordar que els immigrants, per posar un exemple, “el mateix dia de trepitjar terra catalana, fins i tot venint de situacions irregulars, poden disposar d'una targeta sanitària”, i va recordar que aquesta targeta “esdevé problemàtica per als membres de les congregacions religioses, molts dels quals s'han posat al servei dels immigrants per ajudar-los i per facilitar-los la integració a la nostra societat i a la nostra terra”.

Participació de la vida religiosa en la Pastoral de la Salut

Per les Jornades Nacionals de Pastoral de la Salut em van demanar quina és la participació de la Vida Religiosa en la Pastoral de la Salut i què ens ha aportat i què hi hem aportat els religiosos. Us en faig un resum per a la revista *Horeb*.

El Dia del Malalt té la seva història i ha recorregut el seu camí. Es va començar fa anys, a poc a poc i pas a pas, parant-nos a cada racó del camí, cercant l'horitzó i posant esperança en cada vida amenaçada.

La Vida Consagrada ha estat part d'aquest camí; per això, podem comunicar com ha estat aquest recorregut pels corriols de la Pastoral de la Salut, què hi hem trobat i viscut, els suports que ens han servit per arribar a aquests 25 anys. La nostra experiència ens pot ajudar a trobar el punt de velocitat que avui exigeix la vida accelerada que vivim.

Celebrem els vint-i-cinc anys del Dia del Malalt. I ho podem fer perquè ha estat el resultat del treball de moltes persones. Els consagrats som presents en el món sanitari des de fa molt de temps, tanmateix hem estat presents en els primers passos de la Pastoral de la Salut i vam tenir molt a veure amb els inicis del Departament de Pastoral de la Salut de la Conferència Episcopal Espanyola. Des dels inicis del Departament fins a la celebració del primer Dia del

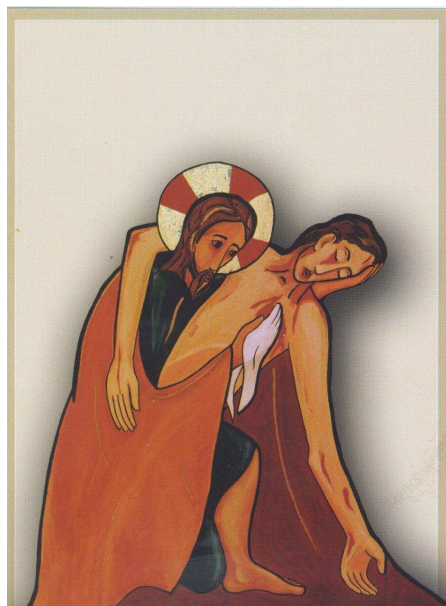
Malalt l'any 1985, es va fer un llarg treball, en el qual van participar les Delegacions Diocesanes de Pastoral Sanitària (com es deia en aquell temps); es volia que fos assumit i viscut per tota la comunitat cristiana no com una cosa passatgera i rutinària, sinó com el cim d'una campanya. Els religiosos hem participat i ho continuem fent en diversos nivells: formant part de l'equip nacional, en les delegacions diocesanes, en les parròquies, també formant part dels equips de serveis religiosos dels hospitals i sociosanitaris i en els nostres propis centres. Hi estem recolzant, "tirant del carro", col·laborant i, fins i tot, moltes vegades sostenint.

La celebració del Dia del Malalt és la culminació d'un treball realitzat al llarg de l'any (perquè la malaltia, el sofriment i el dolor mai no estan de vacances), en el qual s'esmercen molts esforços i molta vida, en el qual ens trobem amb el sofriment, el dolor, la desesperació i la mort, però, si s'està en actitud de vetlla, amb els ulls oberts i atents, et trobes amb l'esperança i la confiança en Déu.

Al llarg d'aquests 25 anys, la campanya del malalt ha estat per als religiosos un **moment privilegiat de formació** a diversos nivells: personal, comunitari, tècnic i pastoral.

Ens convida a qüestionar-nos sobre la pròpia vida. És un toc d'atenció a revisar la nostra manera de viure, que moltes vegades està programada per fer coses i, quan no les podem fer a causa de la malaltia, ens porta a una crisi d'identitat. Ens ajuda a revisar els conceptes d'activitat i passivitat, de salut i malaltia, d'esforç i acceptació, de vigor i debilitat, d'energia i quietud, de treball i lleure; en definitiva, de ser i de tenir.¹

Ens recorda la realitat de la limitació: no som perfectes. Ens ajuda a aprofundir en les pròpies limitacions i a treballar la seva acceptació... només d'aquesta manera podrem ajudar els altres.

Davant el dolor i el sofriment de l'altre tenim ocasió de fer un **exercici d'humilitat** per acostar-nos i posar-nos a "l'alçada" de l'altre. Restar en silenci és la millor forma d'ajudar. Tenim un bon model. "Crist Jesús, el qual, essent de condició divina, no cregué haver-se d'aferrar gelosament a la seva igualtat amb Déu, sinó que s'anorrea prenent la condició d'esclau".²

Quan se'ns obren les portes a la intimitat de l'altre trepitgem terreny sagrat.³ És per això que, en entrar en la intimitat d'un malalt, ho hem de fer de puntetes i descalços. Descalços de les nostres seguretats, raons, prejudicis, de creure'ns que tenim la resposta, del nostre afany de ser d'utilitat.

El treball en el món de la malaltia ens ajuda a fer camí en l'aprenentatge de **créixer** com a persones de manera que siguem capaços d'ACOLLIR, AGRAIR, VIURE I CELEBRAR el do de Déu en la nostra vida.

Tanmateix, la Vida Consagrada aporta a la Pastoral de la Salut la nostra humanitat amb les seves virtuts i els seus pecats, amb les seves fortaleeses i les seves debilitats. Som menys i més grans i hi ha molta feina per fer. Tot i això, s'obre en l'horitzó l'apassionant tasca de "ser" en mig de situacions de malaltia, dolor, sofriment... Som també do per als altres des de la humilitat; relació de pobresa amb la pobresa que ens enriqueix mútuament.

Posem al servei dels altres la **riquesa dels nostres carismes** congregacionals i personals, perquè creiem, com sant Pau, que allò que ens ha estat donat és en bé de tots⁴ i no ens ho podem guardar.

El **saber fer**, per l'experiència de segles amb encerts i fracassos, de camins rectes i senders tortuosos..., però també per tanta vida donada, gastada i desgastada, per tant sacrifici en bé de l'altre.

¹ Cf. Francisco Álvarez. *Salud y ancianidad en la vida religiosa ¿ocaso o plenitud?*, a *Frontera Hegian*, pàg. 23.

² Flp 2,6-7

³ Ex 3,5

⁴ 1Cor 12,7

Preparació tècnica i pastoral. En els últims anys s'ha fet una aposta molt forta per la formació. S'han fet vertaders esforços per formar-se, però també per contribuir a la formació d'agents de pastoral, professionals de la salut, familiars i als malalts mateixos.

La Vida Consagrada ofereix una **altra mirada** en el món de la salut. En una societat en la qual la persona és considerada pel que produeix, per la bellesa, per la joventut, per si triomfa, en un món competitiu al màxim..., tot el qui surt d'aquests cànons representa una càrrega i se'l refusa. Llitem per la **dignitat de la persona** malalta, envellida i/o discapacitada. Aportem **sensibilitat i esperança** davant de tanta mort, malaltia... Som **icona del rostre tendre de Déu** que ens ofereix la pau i la serenitat en mig de les lluites de cada dia. Se'ns ha presentat un Déu just al qual s'ha de témer perquè castiga i, tot i que des del Concili Vaticà II es lluita per esborrar aquesta imatge de Déu, no ens ho acabem de creure. El Déu Pare misericordiós, el que acull en les seves mans les meves misèries, no acaba d'entrar en les nostres vides.

Estem cridats a ser carícia de Déu. En el nostre primer reglament, l'any 1872, se'ns proposa una manera de ser aquesta carícia de Déu i crec que és encara molt actual: "No nos resolvimos reglamentarlo, hasta que vimos la abnegación con que algunas piadosas jóvenes en alas de su ardiente caridad volaban a la cabecera del enfermo, le aliviaban en medio de sus tristes ayes y quejidos y **con el acento de su voz y palabras sembraban la paz en su corazón** sumido alguna vez en el mayor desamparo."

Estem d'aniversari, 25 anys del Dia del Malalt i 30 anys de la creació de l'URC. És bo i saludable fer una aturada en el camí i dedicar-nos a contemplar el treball realitzat durant aquests anys, a valorar i difondre l'aportació de l'Església i la Vida Consagrada en el món de la salut i de la malaltia. És bo agrair al Senyor tot el bé que hem pogut fer, amb la seva gràcia, als qui sofreixen i tot el bé que ells ens han fet a nosaltres.

Aturar-nos per agrair ens ha d'ajudar a mirar envers el futur amb esperança i creativitat per donar un nou impuls en els serveis que ens han estat encomanats.

Cristina Masferrer, rsj

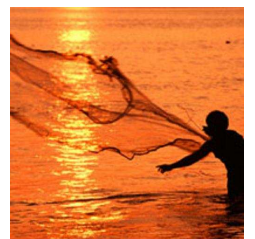
Xarxes Solidàries

Un grup d'ONG que formem part de **Xarxes Solidàries**, integrades per Entitats per al desenvolupament solidari i vinculades a congregacions religioses, es reuneixen periòdicament a l'URC per compartir criteris i, enguany, donar suport a un projecte solidari d'ajuda d'emergència pels desplaçats a la R.D. Congo.

Xarxes Solidàries estan, actualment, integrades per aquestes entitats:

- **Fundació Internacional de Solidaritat, Companyia de Maria**
- **SED (Solidaritat, Educació i Desenvolupament), Germans Maristes**
- **Siempre Adelante, Concepcionistes**
- **Fundació Proide, La Salle**
- **FUNDEO Fundació Enric d'Ossó, Companyia Santa Teresa de Jesús**
- **Fundació Taller de Solidaritat, Serventes de Sant Josep**
- **Karit, Solidaris per la Pau, Carmelites**

A partir d'aquest informatiu, s'aniran presentant als nostres lectors. No cal dir que totes les ONG o Fundacions de solidaritat, vinculades a congregacions religioses, poden formar part de **Xarxes Solidàries**. Només cal avisar la secretaria de l'URC.

Xarxes Solidàries (1)

La Fundació Internacional de Solidaritat Companyia de Maria-FISC

Aragó, 284 trip
08009 Barcelona
Tel.: 93 215 99

La **Fundació Internacional de Solidaritat Companyia de Maria-FISC** és una organització no governamental per la cooperació i el desenvolupament que, després d'uns anys de treballar al Sud en diferents projectes, l'any 1994 es va constituir en Fundació. Té personalitat jurídica i plena capacitat d'acció.

Reconeguda per:

- El seu treball rigorós, amb criteris de justícia i amb eficàcia en les seves activitats.
- La seva incidència social i política en els col·lectius del Sud i del Nord.
- La seva cooperació amb altres organitzacions: ONGD, Coordinadores, Empreses i altres organismes amb els quals complementa la seva missió.
- La seva activa col·laboració amb persones voluntàries compromeses en els seus projectes en comú.
- La valoració que fa de la creativitat i la "consciència crítica" i la responsabilitat en la construcció d'un "Altre món".

Els dos **objectius** generals són:

- **Sensibilització i Educació per al Desenvolupament** dels ciutadans respecte als problemes de la pobresa, per impulsar la solidaritat amb els països i els col·lectius marginals que pateixen una extrema pobresa, marginalitat, oblit i manca de veu. Constant denúncia de les situacions generadores d'injustícia en el món.
- **Cooperació per al Desenvolupament** a través del finançament d'activitats i projectes que permetin, mitjançant processos de col·laboració amb les parts implicades, la millora de les condicions de vida dels països empobrits, de les minories excloses.

Són molts els Projectes de Cooperació i Desenvolupament que hem tirat endavant aquest any passat. Uns es comencen i acaben en un any, d'altres, partint de la realitat de misèria del país i la manca de recursos, s'inicien però s'han de continuar acompanyant. Donar el peix és relativament fàcil, per ensenyar a pescar cal més temps i paciència.

Un projecte molt important ha estat **l'escola MOBOKOLI a Kinshasa, al barri de Selembao**, ocupat pels desplaçats d'una de les guerres que flagel·la l'Àfrica. Hi ha l'edifici i el que és més important ja hi ha una bona representació d'alumnes que, a més de l'educació, reben el menjar, l'únic àpat del dia després d'una llarga caminada.

FISC participa en **Xarxes** de Solidaritat amb altres ONGD i ha presentat un projecte, en el qual participen les ONG presents a les reunions habituals que mantenim a l'**URC**, sobre atenció alimentària i sanitària a la població de la regió dels Grans Llacs, desplaçada per la guerra a l'est de la República Democràtica del Congo, als voltants del llac Kivu.

Us invitem a entrar als nostres webs de Catalunya i Espanya.

fisc-catalunya.org - fisc-ongd.org

A/e: catalunya@fisc-ongd.org - martioliveras@yahoo.es

Santa Maria de Valldonzella: Jornada de portes obertes

JORNADA DE PORTES OBERTES

Diumenge, 30 de maig de 2010

A les **10'00h.** Comentari artístic sobre la Mare de Déu del Cor

A les **11'00h.** EUCARISTIA

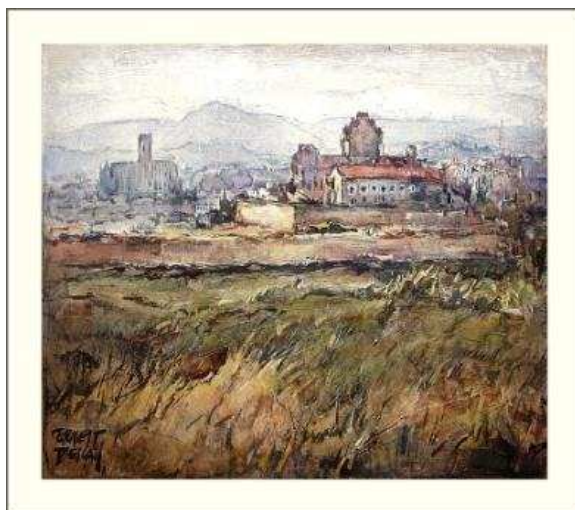
A les **11'45h.** Explicació breu sobre la història de Valldonzella

A les **13'00h.** Visita guiada i refrigeri al claustre

MONESTIR DE SANTA MARIA DE VALLDONZELLA
c/ Cister, 43-45 93 417 03 84 Barcelona

Monges Dominiques – Convent de Santa Clara (Manresa)

Us volem convidar a uns actes que hem organitzat com a comunitat i en els quals ens agradaria que ens acompanyéssiu.

El proper **diumenge 23, a 2/4 de 7 del vespre**, al Convent farem una xerrada coincidint amb la diada de la Pentecosta, però celebrant també la Jornada Pro Orantibus de la Vida Contemplativa, que se celebra el dia 30 de maig.

Aquesta xerrada anirà a càrrec de la Catedràtica d'Història de la Universitat de Barcelona Blanca Garí, que ens parlarà de la mística: "Margarita Porete y la mística del descenso".

També Araceli Rosillo, que prepara la seva tesi de doctorat a l'arxiu del Convent, ens parlarà breument dels segles XIV al XVI.

Finalment, gaudirem de quatre cançons medievals cantades per un grup de tres músiques. Aprofitem per convidar-vos també el divendres **21, a 2/4 de 9 del vespre**, també al Convent, a una pregària de preparació de l'Aplec de l'Esperit que estarà animada per un grup de joves i uns monjos de Taizé.

Divendres 21 de maig, a 2/4 de 9 del vespre: Pregària de Taizé al Convent

Diumenge 23 de maig, a 2/4 de 7 del vespre: Conferència "**Margarita Porete y la mística del descenso**".

Divendres 4 de juny, a les 7 del vespre: Missa de Comiat del Germà Santi Ruiz de Sant Joan de Déu. Presidirà el Gmà. Provincial Pascual Piles, OHSJD

MAGIS 2011: Experiència ignasiana per a joves de tot el món prèvia a la JMJ de Madrid

La Companyia de Jesús, junt amb altres institucions de religioses –Jesús Maria, Companyia de Maria, Mary Ward, Carmelites de la Caritat Vedruna, Filles de Jesús i Esclaves del Sagrat Cor– i laics d'espiritualitat ignasiana –com la CVX– de tot el món, ens conviden a trobar Crist en mig del nostre món.

Aquesta iniciativa es remunta a l'any 1997, quan la JMJ es va celebrar a París. Es va dir MAGIS per primera vegada a Colònia, el 2005. Després va venir Sydney, el 2008, i aquest any 2011 se celebrarà

a Madrid, en els dies previs a la Jornada Mundial de la Joventut.

El lema d'aquest MAGIS és **"Amb Crist al cor del món"**.

Del 5 al 15 d'agost de 2011 el MAGIS es desplegarà en tres etapes amb diferents activitats:

Loiola: del 5 al 7 d'agost ens trobarem tots al santuari de Loiola per començar amb aquesta aventura ignasiana.

Experiències: del 8 al 14 d'agost estarem repartits per ciutats d'Espanya i Portugal, en grups de 25 persones. Allà participarem en experiències de pelegrinatge, servei social, art, espiritualitat, ecologia, fe i cultura.

Arribarem a **Madrid** el 15 d'agost i tindrem un altre dia de trobada per incorporar-nos al programa de la JMJ del 16 al 21 d'agost.

Adreçat a **joves a partir dels 18 anys (complets abans de l'agost) i fins als 30 anys.**

Vint dies per **COMPARTIR** el teu temps amb altres joves, **CELEBRAR** la vida, **APRENDRE** alguna cosa sobre tu mateix, sobre el nostre món i sobre Déu. Una ocasió de **PREGAR** per créixer.

Temps per **ACOMPANYAR** una altra gent i que ell surti a altres històries. En **CONVIURE** així, potser arribaràs a descobrir tants motius que fan que la vida sigui una oportunitat fascinant.

Aquesta **web** és el lloc on podràs trobar tota la informació sobre l'experiència MAGIS:

www.magis2011.org

El **coordinador de l'experiència a Catalunya és el Llorenç Puig, sj** (puigpuig@jesuits.net). Si en voleu **participar com a col·lectiu o de forma individual**, us demanem que us poseu en contacte amb nosaltres tan aviat com sigui possible.

Escolta la veu de l'acidH, escolta les veus de l'Escolania!

L'acidH	Associació Catalana d'Integració i Desenvolupament Humà
Concert	Escolania de Montserrat
Data del Concert	28 de maig de 2010
Hora	A les 8 del vespre (20 h)
Lloc	Parròquia de Corpus Christi (C/ Bailèn cantonada C/ Còrsega)
Preu	30 €
Compra d'entrades	Transferència bancària: 2013 0066 26 0200737618 Seu social d'acidH (C/Siracusa, 53, Barcelona)
Més informació	tel. 932193651

Un cop d'ull als arxius de l'URC: "Les dues darreres dècades"

Evangelista Vilanova, en aquesta publicació (Renau, Jesús i Vilanova, Evangelista. *Religioses i religiosos de Catalunya: 30 anys de canvi... I ara què?*, Barcelona: Editorial Claret, Col·lecció CEVRE 33, p. 15, 2001), presenta un resum de "La vida religiosa a Catalunya des del Concili Vaticà II al final del segle".

Parla de les dues darreres dècades com a recerca de la saviesa. Heus aquí un extracte sobre els inicis de l'URC.

Davant l'efervescència viscuda, positiva i negativa, els responsables de les comunitats intensificaren els seus contactes per confrontar les pròpies problemàtiques i les pròpies experiències. Així nasqueren les trobades d'abats i provincials, la primera de les quals tingué lloc el 21 de maig de 1966. "Les trobades eren ben bé informals, a tall d'amics, amb l'única intenció de compartir unes preocupacions comunes. Va ser un esforç de retrobament i d'identificació entre els abats i els provincials dels religiosos més radicats a Catalunya."

Les reunions d'abats i provincials van anar donant cabuda, progressivament, a més congregacions religioses: era com el reconeixement de la integració que s'anava produint. Per cert que un dels defensors més acèrrims de la necessitat que els religiosos de Catalunya tinguessin un organisme propi, desvinculat de l'organisme global dels religiosos d'Espanya (CONFER), va ser precisament un religiós d'origen no català. Aquest organisme es constituí el 1980 i s'anomenà Unió de Religiosos de Catalunya (URC).

Des d'aquell moment un observador objectiu, tant si s'ho mira des de fora com des de dins, veurà a primer cop d'ull una relativa quietud global. Queden lluny aquelles tensions de deu o quinze anys enrere. N'hi poden haver d'aïllades, però ja no tenen el caràcter general que les caracteritzava aleshores. Sembla com si ja no hi hagués problemes. S'han superat les polaritzacions ideològiques d'abans, i hi ha hagut un apropament dels extrems i s'ha ampliat el centre...

Renau, Jesús i Vilanova, Evangelista. *Religioses i religiosos de Catalunya: 30 anys de canvi... I ara què?*, Barcelona: Editorial Claret, Col·lecció CEVRE 33, p. 15, 2001

Triple professió religiosa a les Carmelites de Sant Josep

Sota el lema "Deixa't encendre fins a consumir-te", el 10 d'abril passat tres joves religioses Carmelites de Sant Josep van fer solemnement a Barcelona la seva professió religiosa. Les germanes Leonor Gómez i M. Teresa Botello, procedents de Mèxic, van emetre els vots perpetus, mentre que la colombiana Luz Yolima Páez, de només 21 anys, va fer la seva professió temporal, en la qual va rebre també per primera vegada l'hàbit carmelità. La celebració, viscuda amb una gran intensitat, va ser presidida pel P. Agustí Borrell, provincial dels Carmelites Descalços de Catalunya, i concelebrada per diversos sacerdots. La congregació de

Germanes Carmelites de Sant Josep, fundada a Barcelona per la Mare Rosa Ojeda l'any 1900, ha viscut amb joia aquesta triple professió religiosa, que les encoratja a continuar treballant al servei de l'Evangeli en l'atenció educativa als més joves i assistencial als ancians més desfavorits.

Des del Monestir - Mirada al món: Camí cap a la Pentecosta

Ja hem cantat el Pregó Pasqual amb un esclat de goig la Nit Santa de Pasqua i ara estem arribant a la Pasqua Granada, temps de l'Esperit Sant que culminarà amb la celebració de la Pentecosta. Mentrestant, a l'entorn del monestir, la naturalesa fa meravelles... Durant l'hivern, i més encara amb una nevada que ja no esperàvem, hem anat veient com el fred i el vent es posaven d'acord per sacsejar la vegetació que semblava estar a punt de sucumbir. De fet, els nostres ametllers, que tenen com tots el mal costum de voler mostrar-nos les seves flors massa aviat, castigats per la nevada, ja no donaran fruits enguany. Però els altres arbres, més previnguts, es van desvetllant de mica en mica i la natura que ens envolta, passant de mort a vida, mostra tota la seva ufanor, digna d'acompanyar-nos en les celebracions pasquals.

Anna M. Sales
Carmel de Terrassa

Ara, doncs, toca celebrar la Pasqua de l'Esperit Sant i torno a preguntar-me com afecta aquesta celebració de la vinguda de l'Esperit a la nostra vida, ja que penso que, així com es diu que l'Esperit Sant és el gran desconegut, podem afirmar també que fer-nos conscients de la seva presència en nosaltres és el gran descobriment del qual tenim absoluta necessitat i que respon, a més, a un anhel del nostre cor. En efecte, en el nostre desig de viure en veritat, necessitem un guia, que és el mateix que va acompanyar Jesús durant tota la seva vida entre nosaltres.

Precisament aquests dies, en les lectures de la missa diària, estem llegint els capítols 14-16 de l'evangeli de sant Joan que anomenem Discurs de Comiat i que estan ben plens de referències a la promesa del Senyor d'enviar-nos el seu Esperit. Per posar un exemple, al cap. 16 v. 13 llegim: "Quan vingui l'Esperit de la veritat us conduirà cap a la *veritat* sencera".

També al capítol 11, v. 13 de l'evangeli de Lluc, el mateix Senyor ens exhorta a demanar l'Esperit que és el do per excel·lència: "Així, doncs, si vosaltres, que sou dolents, sabeu donar coses bones als nostres fills, molt més el Pare del cel donarà l'Esperit Sant als qui l'hi demanen."

Hem de ser, doncs, captaires de l'Esperit, que com diu sant Pau al famós cap. 8 de la carta als Romans "habita en nosaltres" (8,11), "testimonia que som fills de Deu" (8,16) i intercedeix per nosaltres (8,26-27), ja que "nosaltres no sabem com hem de pregar, però el mateix Esperit intercedeix per nosaltres... tal com Déu vol". Ja no podem demanar ni dir res més...

Concert Kairoi: Caminant

Us informem del concert de presentació a Barcelona del nou disc de Kairoi *Caminant*.

Caminant és celebració de la vida i celebració dels 100 anys de presència marista al Monestir de les Avellanes.

Kairoi ha expressat aquesta vida en aquest nou disc que presentaran en el concert juntament amb cançons de sempre. Serà un bon moment de retrobada i de celebració amb el cor 100% nou.

Anima't a venir i engresca d'altres a fer-ho!

Presentació del nou disc *CAMINANT*

Diumenge 30 de maig a les 19 h

Maristes La Immaculada

C/ València, 370 - Barcelona

Metro: Verdaguer (L4-L5)

Aportació entrada: 5 €

Jesús Lanao: “El voluntariat forma part de l'essència del nostre projecte”

P. Jesús Lanao, director del Banc de Recursos

Miquel Àngel Codina – Catalunya Cristiana, núm. 1599, 13 maig 2010

El P. Jesús Lanao, jesuïta, sempre ha estat implicat en tasques sociohumanitàries. El 1995 es va fer càrrec de la direcció del Banc de Recursos. En aquests quinze anys, ell i el seu equip han treballat de valent per intentar reduir la bretxa entre el Nord i el Sud a través d'una alternativa de reutilització i cooperació, la qual s'ha palesat com a molt útil i necessària.

Què és el Banc de Recursos?

És una organització no governamental dedicada a l'aprofitament solidari d'equipaments i al servei logístic d'altres ONG per a trameses al Sud.

Quins són els objectius fonamentals?

Bàsicament, tres. Primer, augmentar el nivell de coneixements dels habitants dels països del Sud mitjançant la formació i la capacització tècnica adient. Això implica tramesa d'equipaments (mèdics, informàtics, agrícoles) i formació *in situ* dels tècnics o formadors corresponents. Segon, vincular de manera pràctica la reutilització i la cooperació, tot aprofitant els equips i materials excedents del nostre país per a projectes al Sud. I tercer, treballar en xarxa amb altres ONG, amb la cessió de materials i/o amb els serveis logístics de tramesa.

Quins són els recursos que us interessin?

Informàtics, agrícoles i de salut. Concretament, parlàriem d'ordinadors Pentium IV, maquinària agrícola (tractors, complements), llits hospitalaris, aparells de diagnosi, instrumental mèdic, material fungible, equipaments auxiliars (generadors, compressors) i material escolar. Òbviament, els equipaments han d'estar en bon ús i tenir una vida útil llarga.

Quantes delegacions té el Banc de Recursos?

L'oficina central està a Barcelona. Tenim tres delegacions (Lleida, Girona i Matadepera) i vuit representacions arreu de l'Estat espanyol: Tarragona, Madrid, València, Alacant, Saragossa, Sevilla, Bilbao i Burgos.

Quines campanyes dueu a terme en l'actualitat?

Actualment treballem en tres campanyes. Una és la construcció d'un Centre de Noves Tecnologies a Santa Cruz (Bolívia) a l'abast d'estudiants i emprenedors d'aquell país amb menys possibilitats. Una altra és la d'Informàtica Solidària, un projecte educatiu iniciat el 2002 que comprèn equipament d'aules informàtiques, amb els PC recollits i enviats des de Barcelona i formació de mestres i tècnics. Una tercera campanya se centra en el suport tècnic a les comunitats guaraníes del Chaco bolivià, amb tramesa de maquinària agrícola i formació dels tècnics indígenes.

El voluntariat és un element imprescindible per al bon funcionament del Banc de Recursos?

Forma part de l'essència del nostre projecte. Es tracta d'aprofitar l'experiència i els coneixements dels nostres tècnics (comercials, enginyers, logistes...), jubilats en la seva majoria, per als projectes i funcionament de l'entitat. Aquestes persones se senten útils en posar les seves capacitats per a una causa solidària. El seu servei no es podria cobrir amb

BANC DE RECURSOS

c/ Gran de Gràcia, 167, pral. 2a

08012 Barcelona

Tel. 932 177 154

a/e: bancderecursos@yahoo.es

web: www.bancderecursos.org

personal assalariat, atès el pressupost limitat de l'entitat. En aquest sentit, s'aprofiten els recursos tècnics i personals existents al nostre entorn.

Els ciutadans també poden col·laborar amb el Banc de Recursos com a “accionistes solidaris”.

Sí. Això vol dir donar suport a un doble objectiu ecològic i solidari, que enllaça les necessitats del Sud amb les ofertes del Nord. L'“accionista solidari” participa en aquest Banc de manera diversa, segons les seves possibilitats i desitjos: equipaments, assessoria tècnica, voluntariat o aportació econòmica.

El Banc de Recursos es va posar en marxa el 1995. Quin balanç faria d'aquests quinze anys de solidaritat?

Penso que hem aconseguit fer un servei important tant al Nord (pel que fa a utilització d'equipaments) com al Sud (que els necessiten i no poden comprar-ne de nous). També hem conscienciat, d'una manera pràctica i concreta, la població i les empreses envers la reutilització i/o aprofitament d'excedents i hem donat resposta a necessitats tècniques del Sud i a les organitzacions no governamentals per al desenvolupament del Nord pel que fa a serveis logístics.

Francesc Riu: “Tot el que es faci pels joves, això és salesià”

P. Francesc Riu, president de la comissió organitzadora dels actes del 125è aniversari i de la visita del rector major

Rosa María Jané Chueca - *Catalunya Cristiana*, núm. 1599, 13 maig 2010

Durant els mesos d'abril i maig del 1886, Don Bosco va visitar Barcelona per animar la recent presència dels salesians a Sarrià (1884). A partir d'aquella visita van consolidar la seva tasca les obres salesianes de Sarrià, Rocafort, Tibidabo i Martí Codolar. El seu novè successor com a rector major de la congregació salesiana, Don Pascual Chávez, va visitar la ciutat amb motiu d'aquesta doble efemèride. El P. Francesc Riu valora en aquesta entrevista l'estada de Chávez a la Ciutat Comtal.

Què destacaria de l'estada del rector major?

Ha tingut temps per trobar-se amb tothom, per parlar amb les persones que actualment són responsables, amb els equips directius, amb el patronat de la Fundació Rinaldi, amb la gent de la parròquia, amb els salesians de la província... i ha expressat en les circumstàncies actuals què ens diria Don Bosco avui 125 anys després i coneguda la realitat, l'entorn en què ens movem, el futur cap a on anem...

I què diria avui Don Bosco als salesians?

Pascual Chávez va subratllar molt que el centre de la vida de Don Bosco va ser la joventut. La raó de ser de la dedicació de Don Bosco, de la santedat de Don Bosco, del carisma de Don Bosco era la joventut. I, això, per a nosaltres, continua sent essencial. Si els salesians ens allunyéssim dels joves, deixaríem de ser salesians. Actualment, la joventut es troba que viu en unes circumstàncies en què necessita, encara més potser que en el temps de Don Bosco, l'ajuda de persones que els estimin, i que se sentin estimats. Aquesta feina l'han de fer els salesians. Aquest és el nostre carisma. Aquest missatge Don Pascual el va transmetre una vegada i una altra. Tot el que es faci pels joves, això és salesià, però amb una condició: la

proximitat, l'estimació eficaç, dedicar-hi la vida. Noves iniciatives encaminades a noves formes de trobar-se amb els joves és l'opció preferencial de la congregació. Aquesta és la síntesi del seu missatge.

Per descomptat es va trobar amb els joves...

Va seguir molt atentament tot el musical que els joves interpretaven. En acabar, els mateixos joves el van convidar a pujar a l'escenari a dir unes paraules. Va estar extraordinàriament lúcid, es va adreçar a ells i al públic, els va felicitar perquè havien transmès molt clarament el seu missatge subratllant que si ho havien fet havia estat perquè se'ls havia donat l'oportunitat d'apoderar-se de l'escenari. Els va dir: "L'escenari ha estat vostre. El món ha de ser vostre i us heu de sentir acompanyats com us heu sentit acompanyats sobre l'escenari." Pascual Chávez creu en els joves, estima els joves.

Com és Pascual Chávez?

És una persona extraordinàriament lúcida, amb una manera d'expressar-se entranyable, amb una facilitat extraordinària per sintonitzar amb la gent. Ell és biblista i fa vuit anys que va ser escollit rector major. Va passar el primer sexenni i va ser reelegit fa dos anys per un sexenni més. Té una àmplia formació, s'expressa bé en diversos idiomes i té, sobretot, una capacitat de relació, d'entrar en sintonia amb la gent, de proximitat, molt gran. Puc dir que durant aquesta visita tothom n'ha quedat encantat.

Quina empremta està deixant en la congregació salesiana?

Ell ara es troba en unes circumstàncies molt peculiars, a causa del canvi social i eclesial que té lloc a molts països del món i, concretament, a Europa. És iniciativa seva posar en funcionament un projecte a Europa. L'Europa del temps de Don Bosco no és la d'ara; l'Europa d'ara no és la de fa 50 anys, ni 40, ni 30.

Els salesians en aquesta Europa, com transmetem el carisma de Don Bosco?

Hem de repensar totes les presències salesianes d'Europa per veure si som fidels al carisma de Don Bosco i, si descobrim noves necessitats, no tenir cap problema a deixar coses que ara no són adequades per emprendre noves iniciatives. Es tracta de rejuvenir Europa. Això implica reorganitzar la presència salesiana a Europa, reorganitzar les estructures que tenim... perquè la inèrcia no és bona. D'altra banda, Pascual Chávez viatja molt, coneix extraordinàriament la realitat dels diferents països per la facilitat que té de comunicar-se. Durant els sis anys del seu primer mandat com a superior general ja havia visitat tota la congregació i torna a visitar alguns països, com ara l'Índia, on la presència salesiana és extraordinària.

La visita del rector major s'ha emmarcat en el 125è aniversari de Sarrià, com s'està vivint aquesta efemèride?

La nostra prioritat era accentuar i aprofundir la formació de la gent que treballa amb nosaltres, i de nosaltres mateixos, perquè siguem capaços de descobrir i de dur a terme què faria Don Bosco si vingués avui, no fos cas que, enduts per la inèrcia, continuéssim fent coses que avui Don Bosco no faria. I si cal recrear res, ho recrearem. Hi ha un risc quan mires el passat: entretenir-se massa a mirar el passat per acabar molt satisfet de les coses boniques que hem

fet. Si cal mirar el passat és perquè ens preocupa el futur, no per fer propaganda del passat. La realitat és que l'obra salesiana que hem heretat a Sarrià ara ja no és la que era al començament. Això ha implicat l'esforç de molts salesians, màrtirs també. És una història gloriosa, però no es tracta d'entretenir-nos-hi, sinó de mirar endavant i veure què és el que ara ens demana.

Què veuen en aquest futur?

Primer de tot, no resistir-nos a revisar tot el que sigui necessari, perquè si cal fer alguna cosa és perquè si Don Bosco vingués avui, ho faria. Si hi ha coses que Don Bosco avui no faria, tampoc nosaltres les hauríem de mantenir. En relació amb aquelles coses a les quals Don Bosco donaria resposta avui perquè són noves necessitats, cal estar atents per veure quina capacitat tenim per donar-hi resposta. Sempre en el context de l'atenció als joves. El centre d'interès ha de ser la joventut. Aquest és el carisma de Don Bosco. La direcció està perfectament marcada. Ara el que cal és no adormir-se.

F. Pablo Bernardo Ordoñez, nou general de l'Orde de la Mercè

Un argentí nou general de l'Orde Mercedari

CIUTAT DEL VATICÀ, dimarts 18 de maig de 2010 (ZENIT.org).- En el migdia romà d'aquest 18 de maig de 2010, el capítol general de l'Orde de la Benaurada Verge Maria de la Mercè, reunit des de l'1 de maig, va escollir mestre (superior) general Pablo Bernardo Ordoñez.

El sacerdot argentí, de 41 anys, era fins avui dia superior provincial de l'Orde Mercedari a l'Argentina, càrrec per al qual havia estat elegit l'11 de novembre de 2008.

Després d'haver estat elegit per àmplia majoria dels pares capitulars, el president del capítol li va preguntar si acceptava. Expressada afirmativament la seva voluntat, Ordoñez va emetre el jurament i la professió de fe, d'acord amb el ritual.

El capítol general, que es realitza en el marc dels preparatius per celebrar els 800 anys de la fundació de l'orde, conclourà els seus treballs el proper dissabte 22.

El pare Ordoñez va néixer a Tucumán el 15 de gener de 1969 i va ser ordenat sacerdot a Córdoba el 28 de febrer de 1998. Succeeix en el càrrec de Mestre General l'actual, Giovannino Tolu.

El Reial, Celestial i Militar Orde de Nostra Senyora de la Mercè i la Redempció dels Captius, més conegut com Orde de la Mercè, va ser fundat per sant Pere Nolasc (ca. 1180-1249) per a la redempció dels cristians captius en mans de musulmans.

Els mercedaris es comprometen amb un quart vot, afegit als tradicionals de pobresa, obediència i castedat dels altres ordes, a alliberar d'altres més dèbils en la fe, encara que la seva vida hi perilli.

En aquests moments, l'orde compta amb uns 700 frares arreu del món.

Reunions de la Comissió Permanent de l'URC i del SIRBIR

La **Comissió Permanent de l'URC** s'ha reunit el dia 11 de maig en sessió ordinària mensual. A més de repassar el programa del 30è aniversari de la creació de l'URC, s'han tractat altres temes com les primeres previsions de dates per al calendari 2010-2011, la programació d'una sessió d'estudi per veure si cal modificar els estatuts de l'URC per compaginar-los amb els nous estatus de CONFER, la convocatòria d'una reunió sobre temes intercongregacionals referits a la salut (infermeries, etc.), el protocol d'intervenció en cas d'abusos sexuals sobre menors, l'elaboració d'una llista de centres i de persones que, des d'una visió de fe, puguin donar atenció psicològica i acompanyament espiritual a religioses i religiosos que ho sol·licitin...

El SIRBIR (**Secretariat Interdiocesà de Relacions Bisbes i Religiosos**), presidit per Mons. Romà Casanova i integrat per la presidenta i vicepresident de l'URC, pels delegats episcopals de les dues arxidiòcesis i pel secretari general de l'URC, s'ha reunit a la seu de l'URC el 19 de maig en la tercera i última trobada del curs 2009-2010. S'hi han tractat el temes de relacions mútues en un clima de gran cordialitat.

Pentecosta, la gran festa de la comunió eclesial

Si coneguessis el do de Déu... (Jn 4,10)

Benvolguts germans i benvolgudes germanes,

En la vigília de Pentecosta vull enviar-vos des de CONFER la meua salutació més cordial i el desig que aquesta celebració litúrgica ens inundi de l'Esperit del Senyor Ressuscitat. Jesucrist compleix la seva promesa: no ens deixa orfes i ens envia el seu Esperit. És l'Esperit que ens ensenya el misteri de la Paraula encarnada i la seva missió, l'Esperit que ens guiarà a la veritat completa, l'Esperit que ens fa proclamar amb llibertat la Bona Notícia de Jesús a través del testimoni de les nostres vides en aquest món. Es tracta de l'Esperit que torna la vida a la terra assedegada, que vivifica els ossos secs i dispersos, que ens obre a l'esperança.

La vida consagrada és un d'aquests dons de l'Esperit. Així la va descriure Joan Pau II: "un do de Déu Pare a la seva Església per mitjà de l'Esperit" (VC 1), "un do preciós i necessari també per al present i futur del Poble de Déu" (VC 3). Pentecosta és un moment propici per agrair aquest do, per deixar-nos envair per l'esperança que suscita i per sentir la responsabilitat que comporta mantenir-lo viu com un foc que encén altres focs. Plens d'aquest Esperit, serem presència activa i carismàtica en l'Església i per a l'Església, ens trobarem "al cor mateix de l'Església com a element decisiu per a la seva missió" (VC 3).

Pentecosta és la festa eclesial per excel·lència, perquè és la font i la revelació de la seva comunió. Tots perseveraven en la pregària, juntament amb Maria, la Mare de Jesús. Ni la diversitat de llengües, ni les diferències de races i cultures impedeixen escoltar i comprendre la paraula de Pere anunciant les meravelles de Déu. L'Església creixia i es multiplicava; els seus membres tenien un mateix cor i un mateix esperit; tot ho tenien en comú; ningú passava necessitat; vivien amb alegria i senzillesa de cor. Als inicis es realitza aleshores el gran desig de Jesús "que siguin u" i s'estimin "els uns als altres". El pas del temps enfosquirà aquell començament. Tanmateix, recuperar justament la comunió dels orígens és un repte constant per a tots els qui formem l'Església. No podem renunciar-hi, "si volem respondre a les profundes esperances del món" (NMI 43). La comunió que va brollar a Pentecosta està vinculada a la credibilitat missionera de l'Església en mig d'un món que només escolta paraules fetes vida. No és estrany, per això, que Joan Pau II ens encomanés a la vida consagrada la particular tasca de "fomentar l'espiritualitat de la comunió abans que res a l'interior de les nostres comunitats i a més a la comunitat eclesial mateixa" (VC 51).

Com a religiosos i religioses, la nostra resposta al do rebut de l'Esperit passa pel compromís de contribuir, en el que estigui de part nostra, a enrobustir i aprofundir les mútues relacions amb els nostres Pastors, i amb altres grups i moviments eclesials. Ens hi anima l'Esperit que convoca a la confiança fraterna, a l'acollida mútua, al respecte i a la valoració de la riquesa dels altres carismes. Aquesta riquesa revela la bellesa i la fortalesa evangelitzadora de la unitat en la diversitat de la comunió eclesial. Aquesta és la prova de com per Pentecosta la diversitat destructura de Babel es va convertir en la diversitat vivificant del cos edificat de l'Església.

Deixem-nos envair per la paraula que dirigeix Jesús a la samaritana -"Si coneguessis el do de Déu..."- i obrim els nostres cors al tresor que se'ns ha concedit: la crida a deixar-nos seduir pel Senyor, a ser configurats com a pobres i humils a la seva imatge i semblança, a ser introduïts en el misteri de la seva Persona i de la seva missió perquè el món cregui, a ser signes que és possible "una comunió capaç de posar en harmonia la diversitat" (VC 51).

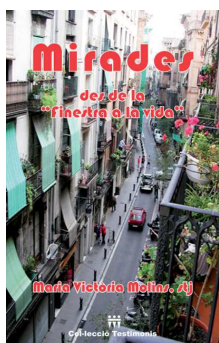
Festa de Pentecosta
Elías Royón, SJ
President de CONFER

Racó de lectura

Em dic Clara d'Assís

L'autora d'aquest llibre de 96 pàgines, editat per Publicacions de l'Abadia de Montserrat, és la germana Gadi Bosch Pons, nascuda a Ciutadella el 1959 i que des del 1980 és monja de la comunitat de Germanes Clarisses del Monestir de Santa Clara de Ciutadella de Menorca. No es tracta d'una biografia detallada, sinó d'unes reflexions sobre els trets de la personalitat de la santa i del primer batec de la vida franciscana. També ha publicat un altre llibre titulat *Brins d'esperança* (2007).

Mirades desde la "finestra de la vida"

Hem d'agrair a Victòria Molins, stj, que, setmana rere setmana, vagi actualitzant amb els seus articles a *Catalunya Cristiana* aquesta memorable pàgina de l'Evangelí. En els seus escrits trobareu històries protagonitzades per persones que són, als ulls de molts, "perdedors". Pícolaires, sense sostre, drogoaddictes, prostitutes, presidiaris, malalts terminals i molts més. Són homes i dones que viuen als nostres carrers, però no els veiem. Llàtzers contemporanis, que estan a les nostres portes, però nosaltres, com l'Epuló de la paràbola, ni ens n'adonem, de la seva existència.

Calendari del mes de maig: propers esdeveniments

22	Ds	X Aplec de l'Esperit a Terrassa
23	Dg	Pentecosta
24	DI	Festa local. Dilluns de Pasqua Granada
27	Dj	RAP (Reunió d'Abats i Provincials) a les Avellanes
30	Dg	Santíssima Trinitat: Jornada de la Vida Contemplativa. Pro Orantibus

Contacta amb nosaltres

Lluís Serra	Secretari general de l'URC i director del CEVRE	sec.urc@confer.es
Noemí Pujol	Secretaria de l'URC i del CEVRE	urc.info@gmail.com
	Informatiu <i>Horeb</i>	horeb.urc@gmail.com

UNIÓN DE RELIGIOSOS DE CATALUNYA

Plaça d'Urquinaona, 11, 2n 2a (08010 Barcelona) Tel. 93 302 43 67 · Fax 93 412 38 82
Secretari general: sec.urc@confer.es / Secretaria: urc.info@gmail.com / Informatiu: horeb.urc@gmail.com
<http://urc.confer.es>